

Zoomwatts!!!

grumets

Anna Fité

Zoomwatts!!!

Il·lustracions

Juanolo

laGalera

Primera edició: *octubre del 2012*

Disseny de la col·lecció: Mariano Rolando
Maquetació: Marquès SL

Edició: David Monserrat
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2012 Anna Fité, del text
© 2012 Juanolo, de les il·lustracions
© 2012 La Galera, SAU Editorial, de l'edició en llengua catalana

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95. 08019 Barcelona
www.lagalera.cat
lagalera@grec.cat

Imprès a Límpersgraf
Mogoda, 29-31. Pol. Ind. Can Salvatella
08210 Barberà del Vallès

Dipòsit Legal: B.26.472-2012
Imprès a la UE
ISBN: 978-84-246-4465-9

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

*Al Saki, que em va il·luminar tan bé la cova;
i així vaig poder descobrir-hi els Zoomwatts.*

Aquesta és la història d'on va néixer
Zoomwatts!!!, el conte musical per a
emocionautes creat per Anna Fité i Saki.

Índex

Preludi	11
1. Casualitats de la vida	13
2. Festa al paradís	19
3. Quin descobriment	25
4. Blindem el cau	31
5. Fem un <i>flashback</i>	43
6. Només compta l'error?	55
7. Les muses dels tres grans autors	61
8. Disset de maig de mil nou-cents vint	77
9. Un gran musical	91
10. Elixirs	105
11. La burla de Cupido	115
12. Fàbrica de contes embruixats	123
13. Som Zoomwatts!!!	133
Coda	139

PRELUDI

Ho deixo escrit, perquè estic convençuda que en el futur serà motiu d'estudi. I també perquè ja veig a venir que, el dia que per fi es conegui públicament aquest fet extraordinari, d'entrada tothom es pensarà que ens ho hem inventat, de tan increïble que sembla. Però aquest document que ara estem preparant el Nil i jo, amb fotos i tot, demostrarà que diem la veritat. Per això val la pena tenir-ho ben apuntat, amb tots els detalls que ara encara tenim ben clars dins del cap, perquè tot just acaben de passar.

És que no ho podem explicar, per ara. Els vam haver de prometre que no ho diríem a ningú, ni que fos de molta confiança. Si no, no hi havia tracte. No ens ho vam pensar dues vegades: el meu germà i jo vam alçar la mà, amb un gest teatral que hem vist fer sovint a les pel-

lícules, en moments transcendents, i vam dir:

—Ho prometo! —tots dos alhora, en un to solemne que va agradar molt al Botes, segons ens va explicar durant el pica-pica que vam fer després, per celebrar l'acord.

Aleshores la Lisa va encetar un aplaudiment, que de seguida va ser ampliat per totes les mans i potes, que picaven entusiasmades. Especialment l'Aneguet, que semblava que s'hagués tret un pes de sobre, després dels moments de tensió que acabava de viure i que l'havien deixat blanc com el paper. Davant de tots, el Botes somreia, amb aquella expressió tan pròpia, entre fatxenda i simpàtica, amb la qual aconsegueix sempre sortir-se amb la seva. En canvi el Llop, els dos Porquets grans i el Príncep de la Ventafocs es miraven amb resignació, ja que eren els únics que al principi s'havien posat en contra de la proposta i es veien obligats a acceptar la decisió democràtica de la majoria.

Per tant, ningú més ho sap. És un misteri que, per ara, no es pot revelar. El pacte *top secret* dels Zoomwatts!!!

1. CASUALITATS DE LA VIDA

Vam descobrir el seu amagatall per pura casualitat. Com diria el Botes, va ser un cop de sort d'aquells que penses que només poden passar als herois d'una aventura inventada per un escriptor amb molt d'enginy. La tarda de la impressionant descoberta, el Nil i jo havíem anat a jugar al parc de la font, com fèiem moltes tardes en sortir d'escola.

Aparentment, el parc és un espai verd, com tants d'altres, ple de plataners i catalpes, on et pots enfilear i on més d'una vegada hem fet cabanes.

És el nostre lloc d'esbarjo en sortir d'escola i de molts caps de setmana, sense que ningú hagi sospitat mai res, fins ara. Perquè ningú s'imagina, per molta fantasia que tingui, el que hi ha sota el terra que trepitgem. Ni què cobreixen, en realitat, els espessos matolls del

parc on cada tarda anem a jugar tants nens i nenes del barri.

Segurament el Nil i jo tampoc ho haguéssim sabut mai, si no hagués estat pel cop de sort que us deia. Va anar així: jo portava la pilota. I tot just l'acabava de treure de la bossa d'esport, que el Nil va picar-la amb la mà per fer-la botar.

—Va, corre, Ada! Que avui segur que et guanyo! —va dir el Nil, engrescat.

I va xutar tan fort, que la pilota va sortir disparada cap als matolls i tots dos vam córrer cap allà, procurant no perdre-la de vista. Però el Nil es va entrebancar amb les branques fines de les heures que cobreixen els parterres, va fer un parell de voltes de campana i va acabar ben estès damunt la catifa verda. M'hi vaig acostar, rabent, amb por que no s'hagués trencat coll i barres, però em va tranquil·litzar trobar-me'l cara amunt, amb els braços oberts i sense poder parar de riure; era evident que no s'havia fet mal, per sort.

—Que divertit! Fes-me una foto amb el mòbil! —va demanar-me, enriolat, mentre es ficava la mà a la butxaca, per donar-me'l.

Però abans d'acabar la frase es va posar seriós i es va incorporar de cop, mirant al voltant amb el front arrugat.

—M'ha caigut! El veus per algun lloc, Ada?

Això va passar fa quinze dies justos. Una casualitat tan gran com una casa de pagès: la pilota que surt disparada, el Nil que s'entrebanca i mentre ell fa tombarelles damunt l'herba dels parterres... el mòbil li deu saltar de la butxaca... i desapareix.

—Ni rastre, Nil. Però amb tantes hores és difícil de... Espera't, que et truco amb el meu, a veure per on sona.

Vaig marcar el seu número i vam esperar uns segons, amb les antenes posades. Res. Cap timbre sota l'heura, ni dins dels matolls. Fins i tot vam mirar enlaire, no fos cas que amb l'embranchida, el mòbil del Nil hagués anat a parar dalt d'un plataner. Vam estirar el coll al màxim i vam afinar bé l'oïda, per tal de detectar el més mínim indici de timbre volador. Res de res. I es va acabar la comunicació. Vaig mirar el meu germanet, que feia cara de preocupat.

—No pot haver desaparegut, ja veuràs com de seguida el trobem —vaig dir-li, per tranquil·litzar-lo i convençuda que el mòbil no podia ser gaire lluny.

Ràpidament vaig tornar a marcar el seu número, aquesta vegada movent-me amunt i avall dels parterres, sense deixar ni un pam per ex-

plorar. El Nil feia el mateix. I cada cop que es tallava la comunicació, tornàvem a marcar i això ho vam repetir no sé quantes vegades seguides, fins que...

—Aquí! Ada, vine... El sento... lluny, però sé segur que és el meu timbre!

Quan vaig arribar on era el Nil, me'l vaig trobar bocaterros i amb l'orella enganxada al terra.

—Xxxt! —em va fer callar, mentre mig aclucava els ulls per concentrar-se—. S'ha parat. Torna a marcar, ràpid!

—Però en aquesta part no hi ha herba, Nil —li vaig dir—. Si fos per aquí el veuríem.

—L'he sentit, t'ho juro —va insistir ell—. Va, truca'm, corre!

Cinc segons més tard, el Nil i jo ens miràvem amb cara d'al·lucinar. Sentíem perfectament el timbre del seu mòbil, però en canvi no el vèiem enlloc. Com si se l'hagués empassat la terra.